

Ecaterina CISMARU

Date biografice

Ecaterina CISMARU, pseudonim literar **Caty URUCU**, s-a născut la data de 15.11.1957, în comuna Pietroșani, județul Teleorman. A absolvit Liceul Industrial de Electrotehnică industrială, în anul 1977. A urmat în anul 1978 cursuri de dactilografie, telex și secretariat, organizate de Ministerul Învățământului. A muncit în mai multe domenii: electronist la IEMI-Pipera, funcționară la Poșta Română. În prezent este pensionară.

Debut literar

În anul 2013, la revista "Sintagme literare", cu un fragment din romanul „Suferință și recunoștință”.

Cărți publicate

Romane: Lumina destinului, Editura Ștef, Iași, 2017; Prăpastia vulturului, Editura Delta Print Line, București, 2005; Cafeaua de dimineață, Editura Book Forge, Sibiu, 2025; Ilie Dumitru – Maistrul paradoxal, Editura PIM, 2020; Kimi Pascal, Editura Rafet, 2015; Rodica Stănescu, Editura Ștef, Iași, 2020; Beniamin Cotigaru – un Moise al multor generații, Editura Rafet, 2016; Puiu, Editura Life Art, 2016; Onoare, Caracter și Adevăr, Editura Ștef, Iași, 2019; Angela Manu, Editura Ștef, Iași, 2019; Puntea de mătase, Editura Book Forge, Sibiu, 2025; Umilință și recunoștință–(tematică spirituală, introspectivă)–cu o prefață de Cezarina Adamescu, Editura Ștef, 2017;

Literatură pentru copii: Școala de sub nuc, Editura Life Art, 2016; Cele zece porunci biblice prezentate în zece povești accesibile copiilor; Titi, polițist, Editura Ștef, Iași, 2019; Volum de poezii cu tematică educativă și ludică; Mierlele din salcâm, Editura Rafet, 2016; Povești cu atmosferă rurală și personaje memorabile, educative.

Proză scurtă și cronici: Copiii României mele – vol. I -Editura Rafet, Rm. Sărat, 2015; Copiii României mele – vol. II -Editura Ștef, Iași, 2017; Copiii României mele – vol. III -Editura Ștef, Iași, 2019; Copiii României mele – vol. IV -Editura Delta Print, 2023

Antologii: Coordonator al Antologiei de literatură religioasă „Lumina din noi”, Editura Inspirescu, 2015.

Colaborări la reviste literare

Revista "Cervantes", "Eminesciana", "Bogdania", "AVA", "Sintagme literare".

Premii

Premiu din partea Revistei de cultură Bogdania (la Festivalul-concurs internațional de creație literară) pentru romanul "Umilință și recunoștință", anul 2024, și în anul 2025 pentru romanul "Prăpastia vulturului".

Extrase din aprecieri critice

„Caty Urucu este o autoare prolifică, cu o operă variată, ce îmbină literatura pentru copii cu romane introspective și cronicile sociale și de evenimente literar-artistice. Cărțile sale transmit emoție, morală și reflecție, fiind potrivite și recomandate atât pentru categoriile de cititori tineri, cât și pentru adulți. Prin atenția la detalii și profunzimea temelor, autoarea reușește să creeze o punte între realitate și literatură.” (**Geo Galetaru**, redactorul-șef al revistei „Sintagme literare”, Timișoara)

„Faptul că asociază acești doi termeni, atât de diferiți, : umilința și recunoștința, este, pentru autoarea acestei cărți, edificator. O definesc plinar. Chiar dacă umilința este o formă subtilă a bunului simț, a unei creșteri și educații, la fel ca recunoștința. Devenite trăsături de caracter, însuși de bază ale personalității creștine. În aceeași măsură, semnifică deschidere către semenii, generozitate, caritate. Te lași pe tine, ca să-ți ajuți pe alții. (...) Cartea urmează structura unui roman clasic și este atât de plăcută, încât încă de la început, captivează. Harul scriitoricesc își spune cuvântul. Autoarea pune mare accent pe detaliu... (**Cezarina Adamescu**, din prefața vol. „Umlința și recunoștință”, 5 octombrie 2017)

„Prin scrisul Catiei Urucu, existența noastră, tot mai incertă, cu inexactități și lucruri obscure, ascunse înțelegerii de multe ori, capătă sensuri tainice, reverberate cu sufletul nostru de români, aflați la începutul secolului XXI, acela despre care Andre Malraux spunea că „va fi religios sau nu va fi deloc”. Iar noi avem religia noastră: credința și Patria. Nimic în afara acestora nu poate funcționa, așa am fost crescuți și așa ne formăm copiii. (...) Cartea este structurată în mai multe capitole, fiecare cu titlul său, și prezintă un aspect, sau un eveniment, chipul unui erou în viață, sau chiar figuri obișnuite, oameni din popor, toți însă înălțuiți prin calități umane desăvârșite: iubirea de Patrie, mândria de a fi român, respectul față de românism și tradițiile lui și chiar spiritul de sacrificiu pentru țara ai cărei "Copii" devotați sunt. (**Forica Pătan** - din prefață „Copiii României mele”, Vol. III)

„Astăzi asistăm la scrierea unei proze în care se îmbină caracteristici ale stilului publicistic și ale beletristicului, cu realismul cotidian, necosmetizat, ce redă realitatea vie, așa cum este ea, cu oameni obișnuiți, surprinși în firescul activității, al trăirilor și al simțirilor lor. O astfel de manieră abordează și Caty Urucu în cărțile sale de proză memorialistică, unde oamenii din preajma sa devin personaje, sau martori discreți ai întâmplărilor povestite. (...) Într-o lume de tragică înstrăinare a omului față de om, cum este aceasta în care viețuim, mi se pare un lucru ireal să mai întâlnești semenii care să îți sară în ajutor, să aibă grijă de tine, când ești în imposibilitatea de a o face singur.

(**Domnița Neaga**, despre romanul „Angela Manu” în „Sufletul cuvântului” - Cronici literare - Aius -2022 (Colecția Teleormanul cultural) - pag 269.

„Primele trei cărți semnate de autoarea de sorginte teleormăneană, sunt dominate de „Umilință și recunoștință”, urmate de neegalabila sinteză, cu un titlu la fel de sugestiv: „Copiii României mele”. (...) Cu un stil pe care nu și l-a dezvăluit până acum: umorul Caty Urucu scrie, sub pretextul povestirii întâmplărilor din viața polițistului Gabi Cobori, o carte în care autoarea ne dezvăluie valențe noi ale personalității sale artistice. Alternează dialoguri hazlii atribuite unor infractori cu limbajul subtil al infractorului incult cu vocabularul aproape protocolar al polițistului, pentru a ne aduce într-un mod dinamic în mijlocul acțiunii. În cartea „Onoare, Caracter și Adevăr”, Caty Urucu schimbă puțin clișeul, abordând umorul, dar neuitând să-și păstreze și vehemența ei de a-și promova în scrierile sale valorile poporului român. (**Constantin T Ciubotaru**, din prefața volumului „Onoare Caracter și Adevăr”, Editura Ștef, 2019)

„Caty Urucu scrie o carte incitantă, Lumina destinului, Editura Ștef, 2017, prefațată pertinent de cunoscuta scriitoare Cezarina Adamescu. Volumul este realist, biografic dar și textualist totodată, întrucât cuprinde dialoguri emoționante cu poeta Manuela Cerasela Jerlăianu, căreia îi inserează și versuri în paginile cărții. Romanul, în esența sa, cuprinde două spovedanii, a celor două scriitoare, una către alta. Problemele sunt existențiale, majore și de un real interes, pentru cititori. Viziunile celor două scriitoare prezintă o serie de elemente comune. Dragostea către mamele lor, credința le apropie și le întărește. (**Lucian Gruia**, în revista „Măiastra”, nr 2, anul XIV,/ (55)2018)

„Romanul autobiografic „Umlință și recunoștință”, sub semnătura scriitoarei Caty Urucu, explorează universul de viață al unui eu epic feminin, trăitor în societatea românească, mutilată moral și fizic, de instaurarea comunismului, cu noianul său de nelegiuiri, una dintre ele fiind cooperativizarea forțată a agriculturii. A-ți întoarce privirea și sufletul spre trecut este un prilej de suferință, de tristețe adâncă. Autoarea reactivează întâmplările trăite cândva, nu neapărat din dorința de a arăta lectorului ineditul vieții sale, originalitatea trăirilor, cât mai ales, pentru a se elibera de „strighia” formată și depusă pe vasul de esență tare al sufletului său.” (**Domnița Neaga**, din volumul de critică literară „Lecturi în lumină”, Editura Neuma, Cluj, 2018, pag 158)

„Romanul autobiografic „Umlință și recunoștință”, este o confesiune dureroasă, dar sinceră, a autoarei care își deschide mintea, inima, simțămintele și sentimentele trăite de un om lovit crunt de soartă, memorând, cu mijloacele ficțiunii, evenimente reale din propria viață. Romanul evidențiază o prozatoare dăruită cu har, stăpână pe mijloacele artistice, care cultivă un stil alert, capabilă să refacă detalii ale experienței sale petrecute cu zeci de ani înainte, pe care le pune pe seama unei eroine a cărei deviză a fost credința, speranța și dragostea, în pagini din care se desprind substanțialitatea și autenticitatea vieții cu bune și cu relele ei, cu urcușurile și coborâșurile inerente. (**Nicolae Dina**, în revista Gândacul de Colorado din 7 mai 2018)

„Prin romanul „Puntea de mătase”, autoarea Caty Urucu, aduce în atenția cititorilor un fapt de viață din societatea actuală. De la o întâmplare abjectă, petrecută într-un mijloc de transport în comun, se înfiripă acțiunea romanului. Faptul că dinamica romanului curge limpede, de parcă s-au sincronizat strategii speciale din timp pregătite, nu este nimic altceva decât rețeta cunoașterii psihologice, ale personajelor cărții de care dă dovadă autoarea... și-i trece pe fiecare în dinamica filmului deja stabilit, pentru ca

totul să se desfășoare fără timpi morți, fără bâlbe, fără să lase vreme agresorilor să-și pritocească nesăbuițele.” (**Constanța Apetroaie**, din prefața vol. „Puntea de mătase”, Editura Bookforge, 2025)

„Există mai multe Români, din care doamna Urucu, o decupează pe cea în care vrea să trăiască. Mă refer aici la sfera binefăcătoare a muzicii și poeziei, implicit a artiștilor și publicului care a ales normalitatea. În același timp, cartea reflectă și reflecții dureroase despre realitatea concretă, socială și politică, de-a lungul istoriei. Autoarea scrie cu colțul inimii sale în care pulsează o sensibilitate acută. Scrie, de asemenea, cu mână sigură, de om cultivat și experimentat în ale scrisului. Referințele culturale, citatele bine documentate, sunt un indicator despre lecturile avizate ale doamnei Caty Urucu. Scriitoarea Caty Urucu a cheltuit, desigur din propria ființă, pentru a transforma în text, gânduri și întâmplări profunde.” (**Clara Mărgineanu**, din prefața la vol. II, „Copiii României mele”, Editura Ștef, 2017)

„Romanul „Prăpastia vulturului” al scriitoarei Caty Urucu este un diamant cu multe fațete. Într-o discuție despre acesta, contează mult unghiul din care este privit, la fiecare lectură descoperind valențe noi. Scriitoarea dă dovadă de o bună cunoaștere a personajelor sale și le supune, parcă, testului infailibil al timpului. Însuși titlul romanului se constituie ca o metaforă a timpului. În această carte Caty Urucu prezintă personajele, urmărind aspectele de ordin psihologic sau filosofic. Scrie despre om, așa cum este el, un mănunchi de contradicții și aspirații, deseori neîmplinite. Toate acestea, ca și ancorarea în real, dar și situațiile imaginate, ușurința și spontaneitatea cu care scrie sunt argumente că avem în față o scriitoare desăvârșită.” (**Cristina Crețu**, din prefața volumului „Prăpastia vulturului”, Editura Delta Print, 2025)

„Doamna Caty Urucu din București este o reductabilă prozatoare, eseistă și romancieră de mare succes. Având o experiență de viață, bogată în evenimente, trăiri, a reușit să realizeze personaje deosebite, de mare finețe și profunzime, din diverse domenii. În cele patru volume ale romanului „Copiii României mele” reușește performanța de a prezenta România așa cum este, cu bune și cu rele, să evidențieze măreția neamului românesc, respectul, iubirea față de patrie și poporul român, obiceiuri, tradiții populare, etc.

Personajele sale sunt autentice, cu trăsături clare, atitudini firești, morale. Abordează teme principale, precum: credința, destinul omului, educația, cultura, normalitatea ca stil de viață. Autoarea este un bun psiholog și cunoscător în detaliu a societății românești contemporane. Problemele existențiale, cotidiene sunt prezentate cu maturitate și obiectivitate...De mai mulți ani este publicată cu proze scurte, eseuri și fragmente din romanele: „Copiii României mele”, „Puntea de mătase”, „Umilință și recunoștință”, „Prăpastia vulturului”. Pentru romanele „Umilință și recunoștință” și „Prăpastia vulturului” a primit Premiu de excelență din partea revistei de creație și cultură Bogdania în anul 2024, respectiv în anul 2025. Afirm că domnia sa este nu numai o scriitoare remarcabilă ci și un Om de mare caracter, sensibilă și profundă, are un suflet bun și o inimă mare. Manifestă un cult față de literatura română și față de ceea ce este autentic românesc. (**Ionel MARIN**, Redactor șef revista Bogdania)

Extrase din operă

Din romanul „Prăpastia vulturului”

„Se apropie de fereastra larg deschisă. Pune paharul pe fereastră și privește creanga unui brad care, din când în când, părea că-i bate în geam în timpul unei gărzi sau a unei zile mai obositoare, ca s-o învioreze și să-i aducă aminte că, dincolo de acest spital, există altă viață, dragoste și lumină. O admiră și o mângâie cu privirea. Viguroasă și mlădioasă, parcă-i spunea că timpul zboară, luând cu el clipele cele mai frumoase, dar și cele mai grele. Zboară ca un vultur uriaș și neobosit! Apucă cu ghearele lui puternice toate trăirile și netrăirile noastre. Le aruncă deasupra unei prăpăstii din care nu mai ies nicicând. Așa a pierdut ea, Dora Diaconescu, în ghearele vulturului uriaș, clipele de așteptare inutilă, de iubire tăinuită, apoi destăinuită în van. A sperat că doctorul acesta frumos și vanitos își va întoarce privirea spre ea. Nu s-a întâmplat în timpul care ar fi trebuit, iar acum e deja prea târziu. Un sentiment de regret și neputință, dar și de eliberare se instalează dintr-o dată în inima ei.

Amestecate, dar limpezi, le simte zbătându-i-se în piept, ca o pasăre într-o colivie, ce-și dorea eliberarea. Indiferent de ce s-ar fi putut întâmpla, voia libertatea. Știe că, dezrobită sau nu, ea va fi preluată de vulturul uriaș, care, după un timp o va arunca în prăpastia la care tocmai se gândise mai devreme. Tocmai din acest motiv, inima ei nu mai vrea în colivie, chiar dacă gratiile sunt din aur. Înțelege acum că păsările mari sau mici, sufletele candide sau eroice, copiii, în inconștiența lor, vor independență. Dora a primit acum libertatea și n-o va mai dăruia nimănui, nu va mai lăsa pe nimeni să i-o fure. Ploaia se stârnește, de parcă ar fi înțeles că pe aici, prin curtea spitalului are de îndeplinit o misiune. Parcă știe, binecuvântata ploaie, că sufletul ei în care Nick adusese multă suferință, are nevoie să se curețe și să se limpezească. Încă un fulger luminează acoperișul, copacii și întreaga curte retrasă și adăpostită de zgomotul și nebunia orașului. Odată cu picurii mari, lacrimi mântuitoare se preling pe obrazul Dorei. Lacrimi eliberatoare, cu care își plânge tinerețea pierdută, neputința de a-și recăpăta din fundul prăpastiei, anii cei mai frumoși. Ea speră că, cel puțin deocamdată, când se simte fericită, nu mai este în ghearele vulturului veșnic neobosit. A înțeles că mai are timp să zburde, să trăiască, să ajute oamenii care merită, să iubească și să fie recunoscătoare celui care i-a dăruit frumusețea, vrednicia și empatia. Doar Lui trebuie să-I mulțumească. Încă un fulger însoțit de un trăsnet îndepărtat sfârtecă liniștea nopții. Închide fereastra și rămâne în fața geamului, ca să urmărească ploaia. Dăre lungi de apă se preling furios pe geamul rece. Printre lacrimile ei și ale norilor, i se păru că, dintre crengile bradului scaldat de ploaia năvalnică, un vultur cu ghearele și aripile desfăcute trece impunător prin fața ferestrei. Întoarce, sfidător, capul spre ea, doar o clipă, atât cât să înțeleagă că drumul lui spre prăpastia știută nu se va opri nicicând.”

Din romanul „Puntea de mătase”

”...Diana era pentru George o rază de soare de care avea nevoie acum. Își încălzea sufletul înghețat de atâția ani de suferință, de când sănătatea soției lui se șubrezise. O femeie care a acceptat statutul de amantă, deși, din informațiile lui George, Diana nu a avut nicio relație în timpul căsniciei. Ea încălca legile moralității, ale religiei căreia îi aparținea, de dragul lui. Diana trebuia să devină soția lui, dacă era dispusă să aștepte cu decență, să nu-i deranjeze căsnicia. De ce? Pentru că, dincolo de toate calitățile ei, Diana își asumase să suporte consecințele descoperirii relației cu el. Lumea nu prea ar fi putut explica de ce era considerată doar femeia adulteră vinovată, nu și bărbatul cu care făcea acest păcat, tocmai de aceea, Diana dovedea că merită să fie soția lui oricând va veni clipa aceea când va deveni liber.

George înțelegea că Diana l-a ridicat din depresia în care căzuse aproape imediat după accidentul soției, poate tocmai prin nevoia ei de protecție, prin vulnerabilitatea și teama ei permanentă.

Când o lua în brațe, avea impresia că primește la pieptul și în sufletul lui un buchet uriaș de crizanteme. Parfumul lor îl amețea, pentru o secundă, pentru ca mai apoi să se trezească în el dorința de a-i mângâia fiecare petală, pe rând, cu răbdare și dorință crescândă.

George, bărbat tânăr, dornic de viață, de iubire și, de la o vreme frustrat de nenorocirea care i se întâmplase, avea nevoie de o refulare. Se întâmpla asta, cu o dinamică și o explozie de sentimente, de care nu se crezuse în stare. Aștepta întâlnirile cu ea, așa cum aștepta în copilărie întoarcerea mamei din oraș, căci venea cu dulciuri și jucării. Simțea în întâlnirea cu Diana gustul și trăirile copilăriei. Dar, mai simțea și descătușarea minții și a trupului prin încordarea trupului în lupta sălbatică cu durerile vieții. Era ca un gladiator, iar viața era fiara cu care se încleșta, pe care se lupta să o învingă. Îi plăcea asta, pentru că ieșea întotdeauna învingător prin descătușarea finală, ce-I aducea o senzație unică, de care aproape că era dependent. Diana oferindu-se sau chiar abandonându-se în brațele sale era pentru el un fenomen apărut treptat, dar care s-a instalat în viața lui ca nimeni și ca nimic altceva. Se putea lipsi de multe, dar nu și de iubirea ei. Ce însemna Diana pentru el? O revelație, o minune care a acoperit dintr-odată, luminos și complet, trebuința lui de bine, de frumos, de dragoste și înțelegere. Era pentru el ceva aproape divin, care îl răscolea și îl liniștea deopotrivă, îl îndemna să urce pe cel mai înalt pisc al vieții sale sau, după caz, să culce urechea la pământ, ascultând șoaptele înțelepciunii ce prevestesc o sosire a îngerilor păzitori călare pe cai albi.

Asta simțea George și-l rugă pe Valentin s-o însoțească pe Diana la notariat, pentru definitivarea întocmirii actelor de divorț. Va spune tuturor că este avocatul Dianei. Peste o lună soții aveau programare la a doua înfățișare în vederea divorțului. La prima întâlnire în biroul notarial Victor era neobișnuit de calm și de o politețe falsă. Un zâmbet sarcastic l-a însoțit tot timpul, iar asta i-a adus fiori Dianei, știindu-i firea revoltătoare și răzbunătoare care îl caracteriza.

— George, îi spunea Diana iubitului ei după ce s-au întâlnit la notariat, Victor era prea calm, prea reținut.

Răspunsurile lui la întrebările notarului au fost lipsite de interes. Privea la mine cam ciudat. Nu cred că s-a împăcat el cu ceea ce se întâmplă, mă îngrijorează „cumințenia” lui.

— Draga mea, mi-a spus nea Vali. Probabil că unul dintre motivele pentru care nu se exteriorizează este vizita lui la poliție, unde i s-a spus despre dosarul penal, care cuprinde mai multe capete de acuzare. Nu și-a pierdut timpul domnul Victor în ultimii cinci ani. Nici măcar în săptămâna în care urma să meargă la primărie pentru cununia civilă nu și-a neglijat „afacerile”.

Din romanul "Umilință și recunoștință"

"Am luat primul tramvai care a sosit în stație, gândind la modul nedemn în care au sfârșit cei doi. Poate au fost striviți de fiarele contorsionate, poate a făcut mașina explozie în timpul răsturnărilor repetate...să fi ars de vii? Doamne, nu se poate! Dar tanti?! Sărmana! Probabil că are un sentiment de vinovăție pentru ceea ce s-a întâmplat cu domnul Carol și cu tanti Feni. El făcea drumurile acelea de dragul ei, mai mult.

Tramvaiul în care urcasem s-a întâmplat să fie cel care îmi trebuia. Mă așezasem în fața ușii, provocând nemulțumiri călătorilor. Dar nu mă atingea nimic mai mult decât închipuirea morții celor doi.

Am auzit o voce cunoscută în spatele meu. Am întors capul. Printre lacrimi am văzut cine îmi vorbise. Era bătrânul meu vecin, căruia îi admiram casa și curtea îngrijită. Am coborât cu el. M-a prins de braț, ca să mă oprească să trec strada necugetat, iar pe parcursul drumului, bunul lui simț i-a poruncit să nu-mi adreseze nici un cuvânt. Nu m-a întrebat

nimic ,poate și pentru că a înțeles din propria experiență că adevărata durere se trăiește în tăcere, aproape că nu se împărtășește. Cine ar avea nevoie de ea, când orice om are durerile lui? Pașii m-au dus involuntar în poarta casei unde trebuia să ajung”

Profil realizat de **Ionel MARIN**, scriitor și publicist